

Muž a Moucha

"Hněv je krátké šílenství." Seneca Lucius Annaeus

Kdybyste dali lidem anketu, co je nejvíc na světě števe, tak by se dost možná objevil v první desítku, vedle opravdových problému jako je válka a násilí, bzukot mouchy a celkově hmyz. Bojím se, že takových prkotin by tam bylo daleko víc a zahltili by první místa, protože ankety vyplňují jen lidi bez opravdových problému, kteří mají rádi své pohodlí, značkové oblečení a hlavně sebe. Bzukot mouchy by rozhodně zodpověděl Igor. Nesnáší bzukot mouchy, stejně jako mouchy a celkově hmyz, ale hlavně mu jedna masařka velikostí po právu pletená s kaštanem právě lítá v pokoji. Igor se to prvních pár chvil snaží ignorovat a v klidu s přirozenou barvou kůže pokračovat ve psaní. K jeho smůle a hlavně smůle okřídleného kaštanu to netrvá dlouho a Igorova krev mu proměňuje hlavu v jahodu. Nikoliv sladkostí ale barvou. Sladkost je přesně to, co by se nyní v Igorovi nedalo krájet. Prudce vstal a hned bylo poznat, že jeho spolupráce s mozkiem je nulová, protože první co vzal jakožto smrtící zbraň byl krajíc chleba, který byl zároveň večerň ležící na dosah ruky. Kdyby tam ten krajíc ležel tak měsíc, což se nevyučovalo, suveréně by vyhrál mistrovství Evropy v tvrdosti nad křemenem, ale copak se zabíjí moucha chlebem? Naštěstí ještě než Igor zaujal utočnou pozici, tak si uvědomil, že nemá nejvhodnější zbraň. Možná za to mohla asociace s hladem, která byla stejně tisíckrát menší než žízeň po krvi té mouchy. Její bzukot byl furt stejný a neúnavný, jako by jel na perpetu mobile a Igorova trpělovist naopak nevěděla, co to perpetum mobile je, protože ta už dávno přetekla. Vzal časopis "Chvilka pro Tebe", která mu svým názvem dodávala naději v úspěch svého lovu. Igor jedním tahem stočil časopis v tubu a hned byl nejčastější postrach všech much na světě. Moucha byla neposeda, takže Igor nemohl najít ani směr úderu a jen ji v tichosti pozoroval očima. Tak by to vypadalo, kdyby Igor nebyl úplný magor posedlý nenávistí vůči mouše. Házet všechno, co mu přišlo pod ruku, jenže moucha se mu jen vysmívala formou bzučení. Najednou nastalo ticho, moucha našla své místo. Igor věděl, že je to příležitost, kterou nesmí promarnit a hodil po ní, co jiného než chleba. Ale kdepak, na mouchu si nepřijde. V momentě, kdy byl chleba ještě ve vzduchu, moucha už mířila na druhý konec místnosti a drže to vzala kolem Igorovy hlavy. Igor mlátil hlava nehlava všude, kde se nacházel vzduch, protože věděl, že v něm se schovává. A dokonce je vzduch průhledný, takže ji viděl, což byla velká výhoda, ale ne a ne ji využít ve svůj prospěch. Kapky potu z Igorovy zpcené a rozčuchané hlavy lítaly kolem mouchy a jedna ji trefila, což byl doposud jediný zásah, který mouchu aspoň na chvíli vykolejil z její trajektorie. Výbava, která se zatím ukázala jako neúspěšná, se rozrostla o nefalšovaný sekáček na maso. Igor už měl do člověka daleko. Jeho oči byly podlité krví, vlasy měl skoro všude jen ne na hlavě a obličej nepřítomný. Stalo se z něho šílené zvíře hladové po své kořisti. Zvíře, jenž je minimálně ještě o třídu níž než samotná moucha. Jedna lidská vlastnost mu však zůstala a tou byla řeč. „Koukej, co si ze mě udělala, ty mrcho!!“, vinil zvýšeným hlasem mouchu. Těžko říct, jestli to bylo jeho šíleností nebo vyčerpaností, ale moucha mu odvětila: „Ba ne, to jsem z tebe neudělala já, ale tvůj hněv. Bzz.“ Jen co to dořekla přistála mu přímo na poklopci.

Igor se šklebil pod vousy, protože věděl, že teď má mouchu na mušce a vší silou svým železným pětakilovým sekáčkem na maso (tou stranou na klepání) praštil do rozkroku.

"Co jsi udělal v hněvu, může škodit jiným, ale i Tobě samému." Hugolín Gavlovič

Moucha byla na místě mrtvá, ale nebyla jediná, kdo utrpěl škody. Také byl konec Igorovy plodnosti, a dokonce i hněvu, který všechno zavínil. Igor si bude tento den pamatovat, zabil totiž tři mouchy jednou ranou.